

„Afrunding“ for en saa lille Pension, og der turde vel være saameget større Grund til at blive staaende ved en Afrunding til 300 Rbd., som netop denne Paagældende hører til dem, der stadigt have været om den høifalige Enkedronnings Person, og hvem de velvillige Optringer, der ere brugte i Testamentet i Almindelighed, i høieste Maade maae antages at angaae. Jeg troer ogsaa, at der er saameget større Grund dertil, naar man sammenligner det, der er bragt i Forslag for hende, med det, der er foreslaaet af Udvalget for de to Næstpaafølgende, to Sølvkammerbetjente, der af Udvalget ere foreslaaede at skulle have 150 Rbd. hver, medens de efter Regjeringens Forslag kun skulle have 143 Rbd. 33 St.; her er altsaa endogsaa lagt til, medens der for den Anden er draget over 50 Rigsdaler fra. Jeg finder ligeledes, at der, istedetfor at drage fra, er lagt til for en Sættser, som af Udvalget er foreslaaet at skulle have 140 Rbd., medens det efter Regjeringens Udfast kun skal tilkomme ham 126 Rbd.; en Livkudst er foreslaaet at skulle have 350 Rbd., medens Regjeringens Udfast kun tillægger ham 297 Rbd., det er altsaa et Tillæg af over 50 Rbd., som Udvalget foreslaaer, men hvortil jeg ikke kan indsee nogen Grund. Det forekommer mig i det Hele taget, at, naar man vil gaae den af det ærede Udvalg betraadte Vej, at afrunde, saa kan der maafee være Spørgsmaal, om man skal lade denne Afrunding enkelte Steder fremtræde saaledes, at man stærer mere bort, end der blot behøves for Afrundingens Skyld; men jeg finder det meget betænkeligt, navnlig i sine Følger, naar Udvalget nogle Steder ikke blot ligefrem lægger til et Par Daler eller saa for Afrundingens Skyld, men ogsaa, saaledes som jeg har tilladt mig at fremhæve, lægger 20 pCt. og derover til den af Regjeringen foreslaaede Pension. Endelig kan jeg heller ikke undgaae at bemærke, at den Fortolkning, som den ærede Ordfører paa Udvalgets Begne har lagt i den høifalige Enkedronnings Testamente, ikke er ganske rigtig, idet jeg formener, at det ikke kan være rigtigt for stærkt at støtte sig til Ordene i et saadant Document. Det, der maa formodes at have været den Høifaliges Tanke, er naturligtviis, at der paa den

bedst mulige Maade maafee blive forget for hendes Efterladte. Naar man vil see hen til Graden af den Nærhed, i hvilken de paagældende Personer befandt sig til den høifalige Dronnings Person, troer jeg, at man vil erkjende, at Regjeringens Udfast mere vil fyldestgjøre de Tanker, hun har havt med Hensyn til sine Efterladte, end hvad der er foreslaaet af det ærede Udvalg. Den Forskiel, som det ærede Udvalg har villet lægge i, hvad der er passeret i 1839, er heller ikke ganske begrundet; der har ikke tidligere fundet et saadant Fællesskab Sted, som den ærede Ordførers Udtalelse maafee kunde give Anledning til at formode. Tilforn var der nemlig den Uregelmæssighed, at der ved Siden af Apanagen udbetaltes adskillige Gager directe til de vedkommende Apanageredes Hofbetjente, ligesom der ogsaa var adskillige Præstationer in natura, der ydedes visse Hofbetjente, men al Fællesskab i Henseende til Hofholdningen har ikke fundet Sted i mange Aar, idetmindste ikke saavidt jeg veed, siden Christianborg Slot brændte. Det er heller ikke ganske rigtigt opfattet, naar man antager, at den Bestemmelse, der af den stift afdøde Konge blev truffen, den nemlig, at de apanagerede Personer selv skulde bære de deres Apanager vedkommende Pensioner, skulde være at forstaae saaledes, at de ogsaa skulde bære den efter Apanagens Ophør. Denne Bestemmelse har fra første Færd af aldrig været forstaaet saaledes, og den er heller ikke bleven anvendt saaledes. Meningen har kun været, at saalænge Apanagen overhovedet bestod, saalænge maafee den ogsaa bære sine egne Pensioner; men det har ikke været forudsat, undtagen med Hensyn til de Prindsesser, som vare gifte med ikke danske Prindsfer, at, naar den Apanage, af hvilken Pensionerne og Gagerne havde været udredede, ophørte, skulde disse Pensioner og Gager sporløst forsvinde, uden at Staten traadte til. Det var Noget, som Kongen havde forbeholdt sig selv at afgjøre, og det var jo ogsaa paa den Tid Kongen alene, der havde at afgjøre, hvorledes der i saa Henseende skulde forholdes, naar Apanagen ophørte. Jeg troer derfor, at man meget maa vogte sig for at gjøre en saadan Udskillelse, som Udvalget har villet gjøre med Hen-